

РЕШЕНИЕ

№ 422

гр. Силистра, 02.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СИЛИСТРА в публично заседание на пети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мария Н. П.

при участието на секретаря И. М. И.
като разгледа докладваното от Мария Н. П. Гражданско дело № 20233420100404 по описа за 2023 година

Ищецът Л. В. П. твърди, че до 23.10.2022 г. изпълнявал по служебно правоотношение длъжността „водач на специален автомобил, I степен и и пожарникар“ в група „Пожарогасителна и спасителна дейност“ на Регионална служба „ПБЗН“ – Сс към Регионална дирекция „ПБЗН“ – Сс при Главна Дирекция „ПБЗН“. Служебното правоотношение на ищеца било прекратено със заповед № 1983К-1632 от 12.10.2022 г. на директора на ГДПБЗН поради навършване на пределната възраст за служба в МВР, считано от 23.10.2022 г. На основание чл. 234, ал. 1 ЗМВР на ищеца било изплатено обезщетение в размер на 12 месечни възнаграждения въз основа на признатото му прослужено време като държавен служител в МВР в размер на 12 години, 9 месеца и 24 дни. С удостоверение образец В № 110700-136 от 15.02.2023 г., издадено от РД „ПБЗН“ на ищеца бил признат извънреден труд, отработен в периода от 01.04.2010 г. до 31.03.2022 г. в размер на 401 часа, равняващи се на 50 работни дни и 1 час, които, прибавени към служебния му стаж, го увеличавали на 13 години, два дни и 1 час. Въз основа на така увеличения си стаж ищецът счита, че ответникът му дължи обезщетение по чл. 234, ал. 1 ЗМВР в размер на 13, а не 12 месечни възнаграждения, поради което моли съда да осъди ответника да му заплати сумата от 1948,40 лв., представляваща неизплатената част от обезщетението, законна лихва върху тази сума от датата на завеждане на исковата молба в съда – 20.03.2023 г., до окончателното ѝ плащане, както и направените по делото разноски. Обосновава тезата си с разпоредбата на чл. 38, ал. 16 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж. Претендира направените по делото разноски.

Ответникът Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“

оспорва исковете като неоснователни и моли съда да ги остави без уважение. Счита, че е налице разлика между понятията „прослужени години“ по смисъла на чл. 234, ал. 1 ЗМВР и „служебен стаж“ според дефиницията на чл. 115 ЗДСл. (който гласи, че с лужебен стаж по смисъла на този закон е времето, през което държавният служител е работил на държавна служба, включително и на стажантски длъжности, доколкото друго не е предвидено в този или в друг закон.). Счита, че прослужените години като държавен служител по смисъла на чл. 235 ЗМВР не следвало да се увеличават чрез включването на извънреден труд и преизчисляване на трудов, служебен или осигурителен стаж. Според ответника нормите, касаещи служебния стаж имали отношение при упражняване право на пенсия, но не и за прослужените години, които по силата на чл. 235, ал. 2 ЗМВР се определяли без приравнения трудов стаж.

След като прецени представените по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа и от правна страна следното:

Предявените искове са с правно основание чл. 234, ал. 1 ЗМВР и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Чрез представена по делото заповед № 1632 от 12.10.2022 г. на директора на ГД „ПБЗН“ било прекратено служебното правоотношение на ищеца на основание ч. 226, ал. 1, т. 1 ЗМВР поради навършване на пределна възраст за служба в МВР. На ищеца било признато прослужено време в системата на МВР в размер на 12 години, 9 месеца и 24 дни, което послужило като основание за получаване на 12 брутни трудови заплати, дължими на основание чл. 234, ал. 1 ЗМВР. Същевременно в удостоверение № 110700-136 от 15.02.2023 г. на ищеца е признат извънреден труд, отработен в периода от 01.04.2010 г. до 31.03.2022 г., с обща продължителност от 401 часа, за който не се спори, че не е взет под внимание при определяне размера на обезщетението по чл. 234, ал. 1 ЗМВР.

Чл. 234, ал. 1 ЗМВР гласи, че при прекратяване на служебното правоотношение държавните служители имат право на обезщетение в размер на толкова месечни възнаграждения, колкото прослужени години имат, но не повече от 20, като според чл. 235, ал. 1 ЗМВР при определяне размера на обезщетението по [чл. 234](#) се вземат предвид прослужените години: като държавен служител, офицер или сержант в МВР, като гражданско лице в МВР по отменения ЗВМР, като служител по отменения [§ 19 от преходните и заключителните разпоредби на Закона за изменение и допълнение на Закона за изпълнение на наказанията](#) и на на военна служба, с изключение на служилите редовна военна служба като сроднослужещи. Според чл. 235, ал. 2 ЗМВР при определяне размера на обезщетението по [чл. 234](#) се вземат предвид прослужените години по ал. 1 без приравнения трудов стаж. Същевременно чл. 38, ал. 16 НПОС гласи, че от 1 януари 2005 г. за осигурителен стаж се зачита времето, през което лицата са полагали извънреден труд. В този случай осигурителният стаж се зачита, като сборът от изработените часове през месеца, включително извънредният труд се раздели на законоустановеното работно време на лицето. Зачетенят осигурителен стаж може да бъде повече от календарното време.

На базата на тези законови разпоредби между страните възниква спор за естеството на стажа, зачетен като отработено време под формата на извънреден труд, и по –

конкретно дали той се включва в прослужените години по смисъла на чл. 235, ал. 1 ЗМВР или представлява приравнен трудов стаж по смисъла на чл. 235, ал. 2 ЗМВР. Съдът счита, че извънредният труд, положен от ищеца в рамките на неговото служебно правоотношение не е нито трудов стаж, нито приравнен стаж, тъй като е реално прослужено от него време в изпълнение на служебните му правоотношения извън нормалната продължителност на работния му ден. Поради тези причини е нормално той да участва в натрупването на прослужените години на длъжността, макар чрез прибавянето му да се надхвърля календарното време на службата, което е разбираемо, доколкото извънредният труд надвишава работното време на служителя, регламентирано в чл. 187 ЗМВР. В закона липсва каквато и да е квалификация на извънредния труд като приравнен стаж, а още по – малко трудов такъв, поради което съдът счита, че определянето му по този начин от ответника е произволно, при положение че той е положен от ищеца на същата длъжност, стажът му на която е признат за прослужени години по смисъла на чл. 235, ал. 1 ЗМВР. Поради тези причини съдът счита, че прослужените години по чл. 234, ал. 1 ЗМВР следва да се изчислят в съответствие с правилата за определяне на осигурителен стаж и по конкретно чл. 38, ал. 16 НПОС, като в този случай осигурителният стаж се зачита, като сборът от изработените часове през месеца, включително извънредният труд се раздели на законоустановеното работно време на лицето. Съгласно чл. 187, ал. 1 ЗМВР нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица, откъдето следва, че положеният от ищеца извънреден труд в размер на 401 часа се равнява на 50 работни дни, които прибавени към другия му признат стаж в ответното министерство - 12 години, 9 месеца и 24 дни, увеличава последния до повече от 13 прослужени години (тъй като един календарен месец има най-много 22 работни дни и тъй като за допълване на 24-те календарни дни осигурителен стаж до 1 пълен отработен месец са необходими по – малко от 7 работни дни с оглед разпоредбата на чл. 38, ал. 18 НПОС, според която при преценяване на правото и определяне размера на пенсиите за трудова дейност осигурителният стаж, изчислен в работни дни и часове, се превръща в календарни дни). При наличието на 13 прослужени години като държавен служител в МВР полагащото се на ответника обезщетение при прекратяване на служебното му правоотношение следва да бъде в размер на 13, а не 12 месечни възнаграждения, поради което искът за присъждане на неизплатената част от това обезщетение в размер на 1948,40 лв., бидейки основателен, следва да се уважи, като на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД тази сума се присъди заедно със законна лихва от датата на завеждане на исковата молба в съда – 20.03.2023 г., до окончателното ѝ плащане.

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът следва да възстанови на ищеца направените по делото разноски в размер на 500 лв. за адвокатски хонорар, като искането на ответника за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение следва да се остави без уважение. На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на СРС държавна такса за разглеждане на исковете в размер на 77,94 лв. Воден от горното и на основание чл. 235 ГПК, Силистренският районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ с адрес: гр. С., ул. “П.” №, представлявано от Ал. Д., да заплати на Л. В. П. с ЕГН ***** сумата от 1948,40 лв. (хиляда деветстотин четиридесет и осем лв. и 40 ст.), представляваща неизплатена част от обезщетение по чл. 234, ал. 1 ЗМВР, законна лихва върху тази сума от датата на завеждане на исковата молба в съда – 20.03.2023 г., до окончателното ѝ плащане, както и направените по делото разноси в размер на 500 лв. (петстотин лв.) за адвокатски хонорар.

Присъдените суми могат да бъдат заплатени по следната банкова сметка на ищеца: „Банка ДСК“ АД, BIC: STSABGSF, IBAN: BG 97 STSA 9300 0008 5341 50.

ОТХВЪРЛЯ искането на Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ с адрес: гр. С., ул. “П.” №, представлявано от Ал. Д., за присъждане на деловодни разноси.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ с адрес: гр. С., ул. “П.” №, представлявано от Ал. Д., да заплати по сметка на СРС държавна такса за настоящото производство в размер на 77,94 лв. (седемдесет и седем лв. и 94 ст.).

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред СОС в двуседмичен срок от връчването.

Съдия при Районен съд – Силистра: _____